

[Nathalie Lind.]

går videre. Jeg skal ikke gennemgå i enkelt-heder alle de punkter, hvor ministeriet fra-viger udvalgsbetænkningen. Der er nogle af dem, jeg kan være enig i. Men der er et af-gørende spørgsmål, nemlig spørgsmålet om fordringshaverens ret til at møde under ud-lægsforhandlinger og muligheden for, at for-dringshaveren respekterer en afdragsordning, som træffes mellem skyldneren og fogden, som jeg gerne vil knytte et par bemærkninger til.

Jeg finder rent principielt, at skal vi have ordninger af denne art, måtte vi nok have fogedretter, der så anderledes ud, end de gør i dag. Det er vel en almindelig erfaring, at det ikke er den mest erfarne jurist — dette ikke være rettet mod min kollega hr. The-strup — men en yngre jurist, der starter sin karriere med at beklæde fogedretten. Han har altså ikke nogen særlig praktisk erfaring eller viden om disse ting. Og endnu mere betænkeligt er det, at man ved forskellige retter konstituerer personalet fra dommer-kontoret til at udføre fogedforretninger.

Jeg synes, at forslaget i for høj grad bærer præg af, at man vil varetage skyldnerens interesser, og jeg er uenig med den socialde-mokratiske ordfører, når han siger, at dette kan ske uden at gå kreditors interesser for nær. Jeg finder virkelig ikke, at der er tale om en rimelig varetagelse af kreditors inter-esser, hvis en uerfaren og måske endda ikke juridisk uddannet foged helt på egen hånd skal kunne fastsætte bestemmelser om en afdragsordning, som skyldneren kan accep-tere, således at tingene, så længe denne overholdes, ikke kan fratages skyldneren.

Endnu mere betænkelig bliver jeg ved disse regler, fordi man ikke gør dem alment gældende. Der står i bemærkningerne til lovforslaget, at reglerne ikke vil have større betydning, når det drejer sig om inddrivelse af skatter og afgifter, for normalt har ved-kommende myndighed, „inden sagen sendes til inddrivelse, taget stilling til, om hen-stand bør ydes.“ Dermed siges det direkte, at hvis det ikke er et privat pengekrav, der er tale om, men derimod skatter og afgifter, bør der i almindelighed ikke ydes henstand. Jeg forstår ikke helt den sondring, man her vil gøre mellem det offentlige og den private kreditor.

Jeg genfinder den samme indstilling i lov-forslag nr. 177, hvor man har visse undta-

gelses med hensyn til, hvornår retten kan lade skyldneren fremstille. Det skal det of-fentlige naturligvis have større ret til end den private, men så anfører man, hvad jeg mener er i strid med de faktiske forhold, at det offentlige må antages at være i stand til at tage de nødvendige sociale hensyn i forbin-delse med tvangsinddrivelse, og derfor fore-slår man, at forskellige bestemmelser i rets-plejeloven ikke skal gælde ved udlæg for afgifter m. v. til det offentlige.

Her er vi efter min mening ved et af de vigtigste punkter i hele sagen. Det kan ikke være rimeligt, at man vil give staten en så-dan fortrinsstilling fremfor private kredito-rer. Hvis det er hensynet til skyldneren, der er afgørende, må der være ligestilling både for private og for offentlige. Jeg vil sige til ministeren, at jeg har mødt flere tilfælde, hvor man fra det offentliges side, fra skatte-væsenets side eller fra afgiftsmyndigheder-nes side så stærkt har fastholdt, at visse ydelser skulle erlægges, at det fik til følge, at den pågældende måtte søge hjælp, og så var de sociale myndigheder forpligtet til at yde hjælp, f. eks. for at en familie kunne blive i eget hus. Det kalder jeg ikke at tage de fornødne sociale hensyn.

Hvis regeringen mener, at det rigtige er, at det offentlige i alle tilfælde skal kunne gennemtrumfe sit krav, må i hvert fald den samme ret også gælde for den private kredo-r. Jeg ser ingen grund til, at staten skal have denne fortrinsstilling, hvis den private kreditor ikke skal have en tilsvarende stil-ling. Det har som sagt også vist sig i praksis, at det offentlige ikke har været i stand til at tage de fornødne sociale hensyn.

Dette og så det, jeg anførte om mulighe-den for uensartede afgørelser, som givet vil virke tilbage, idet enten erhvervslivet vil være betænkeligt ved at give kredit eller visse skyldnere ikke vil være så interesse-rede i at få deres gæld betalt, gør, at jeg er skeptisk over for de lovforslag, ministeren kommer med her.

Jeg lyttede med megen interesse til, hvad den socialdemokratiske ordfører sagde. Han var fuld af lovord over lovforslagene, og han ville endda gå videre, end ministeren har gjort. Jeg vil lytte med lige så megen inter-esse til, hvad ministeren vil sige om dette, for jeg vil stille det helt almindelige spørgs-mål: hvad er det, vi skal forhandle om i